

Anton Beck

#mladost

roman

S njemačkoga prevela
Jelena Spreicer

Leykam international

Zagreb, 2017.

*Mojoj obitelji
i
mojemu naraštaju #*

SADRŽAJ

Prvi dio **TRIVIJ**

I. Parasomnija
9.

II. Paranoja
31.

III. Cinnamon
36.

IV. Fiona ili Željela bih da je opet 2017.
47.

V. The shit we think about
59.

VI. Predstavljanje
65.

*VII. „Halloween, the fallen angel
to bury the symphony“*

ili

*„Oh, I was thinkin’
bout killin’ myself,
don’t you mind...“*

78.

VIII. 4 sure, mum
84.

Drugi dio
KVADRIVIJ

*IX. „What a wonderful place,
this is my kind of place“*
89.

X. My dear Miley, why don't you fuck off?
95.

XI. Google & Jamie Oliver
107.

XII. Mariastein
111.

*XIII. Pavor nocturnus or Intellectual Latin shit?
or just, „Curl of the world“*
125.

XIV. Apraksija
137.

XV. Hurts Like Heaven
151.

XVI. Sakamoto
153.

XVII. Kasiopeja
164.

ZAHVALE
169.

PRVI DIO
TRIVIJ

I.

PARASOMNIJA

„Jebi se!“

Bilo je to posljednje što sam rekla Nilsu. No uvjerenam sam u to da nismo gotovi, čak i ako se tamni oblaci spoje u crni pijesak, a najdublje vode završe u plimi i oseki.

Više ne znam točno kako sam stigla onamo, samo znam da mi se žurilo. Rukama sam grčevito zgrabila kacigu i izišla, zalupila vratima i pobjegla u hladnu noć. Zapravo više volim hladnoću nego tu usranu vrućinu na jugu. Skočila sam na motor. Još sam uvijek mogla čuti tog šupka kako viče za mnom... Odjurila sam. No negdje po putu motor je stao pa sam sišla, šutnula ga, opsovala i krenula natrag u grad. Sve dok nije odjeknuo taj hrapavi glas.

„Da te povezem?“

„A kamo?“

„Idem u Helle.“

Zašto su kamenčići ispod mojih čizama tako zavjerenički škripotali?

„Ne, moram u grad, krepao mi je motor.“

„Ali onda hodaš u pogrešnome smjeru.“

„Ozbiljno? A jebi ga. Sve mi drveće izgleda isto.“

„A, eto...“

Odvezao se. A ja sam nastavila svojim putem, hodala najmanje dva sata dok me nije dosegnulo olakšanje prvih svjetala, uvrnuto prema unutra, ali rigajući prema van. Moj dah davao je oblik tami, bio je jedna od nijansi njenih mnogih lica. Neki par pijanaca prosipao je želučanu tekućinu kako bi njome kao atomskim otpadom zagadio tlo budućim naraštajima. Moje blijede ruke u crnoj kožnatoj jakni, uske trape-ricice, čizme, sigurno sam popušila deset cigareta jer dok mi ispunjavaju pluća još uvijek mirišu na mojega bivšeg. Onda sam otišla do faksa, u knjižnicu, prošla pored postera ružnoga, nekako uvijek nasmiješenog prijestolonasljednika, jebenog Frederika od Danske i njegove žene – ili ljubavnice? Oni me svaki put naživciraju. A još više me nerviraju idioti što kupuju te časopise gdje piše da je ona opet trudna, jer to tako mora biti, zar ne? Mislim, ima li ona uopće slobodnu volju? Koje sranje, mora se udati, smiješiti se i rađati djecu, izgledati kao plavuša i ljepotica, kao da je prava ljudska esencija privid koji se postupno razotkriva i sada primjećuje da se tu uopće ne radi o njemu. Uopće... danska kraljevska kuća... Zašto bi ti ljudi trebali biti bolji ili imati veća prava samo

zato što je njihov praprapraprapradjed bio veći masovni ubojica od njegovih suvremenika? Nemojte me pogrešno shvatiti – živi i pusti druge da žive, ali kruna je ipak samo jedan malo drukčiji šešir. Zato ne razumijem tu vjeru u autoritet (ne samo državnika nego i pretjerano obožavanih zvijezda... ili Jennifer Lawrence) koju imaju neki Danci... i Dankinje... ne, čekaj... prvo ide ženski oblik... ili ne? Hm?

Sad sam izgubila nit... a, da...

Na ovome je planetu stvarno sve naopako – dok sam tako stajala, zamišljala sam što bi se sve moglo učiniti da se to poboljša, no ja to zapravo uopće ne želim. Haha... no mogla bih se... okaniti svega tog smješkanja i ošamariti sve one koji mi se ne sviđaju, zapaliti Europsku središnju banku, nastupiti na Eurosongu i uzeti cijeli taj debilni žiri za taoce – kakav performans, za vrijeme ispita na kraju semestra pomiješati cijelo pakiranje tableta za koncentraciju s votkom i dopustiti da me u starome gradu suvremeni zombiji pametnim telefonima snime kako umirem koprcajući se na podu. – Jebi ga, to bi skupilo puno pregleda <3. Podvrgnuti se promjeni spola, odmah nakon toga štrajkati za jednaka prava i tužiti državu zbog diskriminacije, gola i privezana za džamiju, crkvu ili sinagogu dijeliti letke o scijentologiji, izrigati se na platno u muzeju i reći da je moje djelo proces prevladavanja vlastite prošlosti, skupiti sve klošare u gradu i platiti im da se popišaju na Porschee bogatih studenata ekonomije, kupiti psa za borbu, kupiti još

jednog psa za borbu, pogledati *Zelenu milju* i odmah nakon toga pokrenuti peticiju za legalizaciju smrtne kazne, odletjeti u L. A., pljeskati i ganuto plakati prigodom DiCaprijeva govora o klimatskim promjenama, kupiti još jednog psa za borbu jer sam prva dva zaboravila nahraniti, ispod *covera* albuma Ariane Grande koji je objavila studentica Muzičke akademije puna ideala napisati takav post mržnje da od toga padne u depresiju i da me onda njezini roditelji vuku po sudu, poslati SMS bivšemu dečku da sam inače i ja prevarila njega, a ne samo on mene... ili jednostavno nagrditi poster toga blesavog princa... No da... kao što sam rekla, ništa ne želim mijenjati – svijet će morati izdržati i bez tih junačkih djela. Možda sam samo iznervirana zbog onoga šupka od Nilsa... Osim toga, ni ja sama nemam pojma ni o čemu i, osim toga, moje mišljenje, nasreću, ne zanima nikog osim Sare.

Faks je bio zatvoren. Zato sam nastavila hodati, u neko sam doba stigla kući i začorila. Slušalice na glavu i gotovo. Barem nakratko. Zato jer više nisam imala volje osluškiivati vlastite misli i hraniti si želudac. Prije nego što sam zaspala još sam poslala jedan *snap* – i to Anne. Bila je pijana.

Kad se Merle sljedećega jutra probudila, u crnu je torbu brzo strpala nekoliko preostalih cigareta, knjigu za predavanje o građi mozga i ljubičaste rukavice koje joj je Anne donijela iz SAD-a. Otišla je u pekarnicu u koju bi tu i tamo navraćala kako bi utažila glad ili kako bi promatrala kako ti činovnici provode svaki

dan svoga života tako što kupuju uvijek isto, zatim prelaze cestu na zeleno, čekaju na crvenom i... rade za neku ogromnu tvrtku kojoj ne znače ništa. U toj se pekarnici zatekla i onda kada su započeli prosvjedi u Pragu. Iako to zapravo nije htjela, Merle je uvijek mogla pročitati naslove na prvim stranicama novina koje su bile rasprostrte po tezgi. Njezin je motor još uvijek bio ondje gdje ga je ostavila pa je pozvala mehaničara koji je s njom otišao po njega. Motor je bio jednako crn kao i njezina kosa koja jedva da joj je pokrivala sjajnu površinu čela. Možda zato što je stršala u toliko smjerova da je zbog toga teško mogla predstavljati neku čvrstu točku, nego je više bila biološki oživljena gomila molekula. Podsjećala je na egzistencijalističke noći koje je provela lutajući. Noći koje su svjedočile o izvjesnoj nostalgiji i u kojima Merle kao da je obrijala lijevu polovicu mozga, dok je desna bila prekrivena crnom, geliranom gustom čupom. S druge strane, rijetke zrake sunca ovih su dana ispod tih smeđih čuperaka obasjavale njezinu svjetloplavu kosu, gotovo kao da joj se stanice svađaju s dušom oko toga koji bi identitet Merle toga dana trebala preuzeti. Jer to se doista mijenjalo iz minute u minutu, ovisno o tome koju bi pjesmu upravo slušala. No većina ljudi poznavala je samo njezin oblik koji je upadao u oči: mršava, blijeda žena, puna *piercinga* i tetovaža.

„Je li to Vaš motor?“

„Da, jest.“

„U redu, onda...“

„Kad će biti gotov?“

Izvadila je upaljač, lagano je drhtala.

„Curo, to ti je totalno nezdravo.“

Ma kò te jebe, što se tebe tiče moje usrano zdravlje?

Izdahnula je. „Može biti.“

Zatim je ponovno zazvonilo, obično bi uvijek mobitel stavila na nečujno jer... jer je rado tonula u svoje misli kako bi meditirala u najdubljijoj melankoliji. Jer je dan za danom gledala vijesti, od toga obolijevala i zato uvijek iznova morala razmišljati zašto želi sačuvati svoj život. Možda zato što je još mnogo toga čeka, možda zato što vjeruje da će uspjeti stvoriti nešto smisleno, a možda i zato što bi tu i tamo potonula u ozračje koje je u njoj stvarala glazba, približivši joj ljude koji su život činili vrijednim življenja u točno onim rijetkim trenutcima kada je i u velikom i u malom bila sadržana ljepota. To je zvučalo poetično, a Sarine riječi nešto manje: „Jebote, Merle, pa di si ti?“

Sve se više bojim toga da ću umrijeti od ovoga ili onoga, ja... skoro svaki dan sjedim na motoru, ali svaki put kada se popnem na njega, u glavu mi se uprži ovaj scenarij, plavi Peugeot čiji me vozač previdio ili crna Mazda čija vozačica ne pazi jer je zove šef ili... i onda kako ležim ondje, krvarim i više ne mogu jasno razmišljati jer me tijelo izdaje, arterije su mi razderane, a kosti smrskane u komadiće. Kada stojim na kolodvoru, zamišljam kako pri nekoj eksploziji sve oko mene leti u zrak – kada mislim na bol koji sigurno osjetiš pri trganju tijela, zacrni mi se pred

očima. U nekim se besanim noćima pitam koliko je vjerojatno da će me netko opljačkati, silovati i pritom izbosti nožem, da ću se razboljeti, da... Ili još gore, da će se to dogoditi nekome koga volim. Kažu mi da je normalno bojati se smrti... No ja se ne bojim samo smrti, već i života. Sara nikada nije imala taj strah ili ga barem ne pokazuje. Ona svoju svakodnevicu utapa u patetičnoj opuštenosti i ni zbog čega se ne brine, jebe se sa svim studentima na cijelome fakultetu i pritom svršava češće nego što se filmovi Wima Wendersa prikazuju na ARTE-u.

„Jesi li vidjela moju torbu, mislim da sam je ostavila kod tebe. Nema veze, di si ti?“

„Sad sam baš izvan grada.“

„Što? Pa trebale smo se naći.“

„Jebote, točno. To sam totalno prespavala, motor mi je pokvaren, ja... Nemam pojma, mogu li...“

„Da te pokupim?“

Hodala je amo-tamo, lunjala šumskom svježinom i promatrala mehaničara kako utovaruje njen motor, Kawasaki Vulcan S, iste crne boje kao i gubica toga debelog tipa koji joj je buljio u grudi. No njoj je bilo svejedno. „Da. Bilo bi baš super kad bi me mogla pokupiti.“ Pogledala je svoj telefon. „Smije li Facebook koristiti tvoju aplikaciju za lociranje?“ – Zašto bi to uopće htjeli? Onda je došla Sara. Pored njezina vedrog smijeha Merle je djelovala još blijede nego inače.

„I jednostavno je krepao?“

„Da. Ni ja ne znam što se dogodilo. Sredit će to oni već.“

„Hm... Merle, znaš onog tipa, onoga plavog s kojim sam prije par tjedana jednom, znaš već, uglavnom, on je jednostavno objavio neku moju usranu sliku na kojoj gola ćorim u njegovu krevetu, mogla bi pošiziti, mislim...“ Nevjerojatno koliko ta žena može govoriti. Još od posljednjega nastavka serije *Sherlock* ili kada su se kao polugole vampirske droljice zajedno pojavile na faksu na zabavi za Noć vještica. #Buffy #VampirellaStyle Sara bila je oštroumna, imala je profil na Instagramu s više od 90 objava (je li to važna informacija?), studirala je poslovnu ekonomiju, najradije slušala te hipsterske remixe i... Poznavale su se još od djetinjstva, no zbližile su se tek na toj zabavi. Sara je bila prilično pijana, zapravo kao i uvijek. Još onda joj je bijela bluza s tulipanima bila zakopčana do vrha, traperice koje su njezinu guzicu ocrtavale tako da bi svi brucoši slinili za njom bile su preuske, a smeđe-plavu kosu skupila je u rep. Uvijek je u elementu bila noću jer joj dan nije odgovarao. Sara je za Merle bila sve na svijetu, hedonistica koja je u najdubljoj životnoj radosti utapala sve razloge za melankoliju i koju je bolio đon za ono što kažu stariji. To je bila Sara. Osim toga tu je bila i Anne, njezina ozbiljnija strana, koja bi sjedila u predavaonici i dok je šarenim noktima prelazila preko poslušnih pramenova zapisivala sve što profesor kaže, bilježeći svaki prijedlog i sve ih označavajući markerom kako

bi poslije mogla popraviti rečenice. Za Merle je ona bila Sara-Anne. Ovo potonje zapravo je bilo njezino drugo ime, ali pristajalo joj je, bilo je njezina druga strana, ona koja je kritički prosuđivala političke novosti o izbjeglicama i prosvjedima u Pragu i nije tonula u izgnanstvo tame. Ona također nikada ne bi nosila skejtersku kapu niti samo s četkicom za zube i pokrivačem sama autostopirala kroz cijelu Njemačku. Sara bi. #AZaštoNe?

„Uglavnom, ostavila sam torbu kod tebe, bar mislim. Daj spoji se na moj telefon, moram ti pokazati jednu super pjesmu... O, joj! Nemoj gledati tu fotku, to je snimio Kai, tu izgledam baš grozno, vidi ovo... čovječe...“

Čini se da moja tuga svjetluca na suncu sve dok se u mene dok spavam ne uvuče san kako bi mojim očima zastro predodžbu o svjetovima koji se međusobno preklapaju. Uvijek me onamo nosi, daleko od naklapanja svih onih oko mene, onih koji tvrde da su mi prijatelji i govore mi kako bih se najbolje mogla ili trebala ponašati. Onda odjenem jaknu i popnem se na motor kako bih pobjegla, pustila da me u noć unesu melodije u uhu, da se možda uopće ne probudim iz sna buđenja, već da se mijenjam, sanjam i nestanem, okružena ovim prekrasnim molekulama kisika. One me obuhvaćaju, šapuću mi na uho, tako da njihove glasove još uvijek čujem i onda kada se čini da ni Mjesec više ne može sjati, iako bi rado doživio ovo doba. Osjećam kako me tamne šume vode

u nezadrživo očajanje. Odavno već ne znam gdje se točno nalazim. Osjećam se kao Brandon Flowers koji se metaforički uspoređuje s Lazarom – izuzev bojazni da je moje uskrsnuće možda potonulo u masi. Upravljač je ledeno hladan. Moj mi motor uskraćuje protuotrov koji umara udove, što ga slabi, ali on ipak preuzima na sebe taj teret. Razumije me, liječi me i nosi, ali me i izlaže situacijama koje bi mogle sve okončati. Na mene se tada ne obaziru čak ni titraji površine jer su previše ukočeni, zarobljeni u vlastitoj borbi, zaštićeni, a ipak izgubljeni. Par kapi okrzne mi lice dok počinje kiša, a ja vozim dalje. Jer me noć razumije. Ona nema WLAN, ona me ne povezuje, ona me udaljava, oslobađa me utikača i strujnih udara, tako da se osjećam živom i sada izranjam iz ovoga golemog oceana, ondje gdje je nebo tamnije od sivila betona, gdje munje pokazuju svoju raskoš i gdje bi se moja pluća rado pretvorila u škrge. Hvatam zrak, samo ovaj put, da bih onda ponovno vozila niz praznu ulicu i osjetila hladnoću neba. To je ono što me goni naprijed, ono što mojim venama prenosi gustu crnu tekućinu. Ponekad spavam, ali nikada ne sanjam.

Annin stan prepun je onoga što definira njenu seksualnost, pun nejasnih unikata. Zidovi su bijeli, ali ne mogu sjati jer im je oblačno nebo potamnilo površinski sjaj.

„Hoćeš i ti vafl?“

Stajala je u kuhinji, pustila tijesto da joj se rastapa na usnama i ponovila pitanje jer je Merle bila zaokupljena ekranom.

„Merle? Što se događa?“

„Gle ovo.“

Prst joj je mirisao na tu mješavinu šećera i mlijeka iz usta. Očistila ga je i pritom ostavila ružičasti trag ruža za usne.

„Pa šta sad... Jebote! Što...“

Boje savijenoga ekrana postale su crvene, slike su opominjale.

„Tko može napraviti takvo što?“

„Da, da...“

„Eto... događa se. Takav je taj usrani svijet.“

No Merle su nedostajale riječi da se složi sa Sarinim nabacanim blebetanjem. Istinski šok, onaj trenutak u kojemu joj je tijelo postalo hladnijim nego inače, kada su joj se proširile zjenice i kada joj je prsni koš zadobio udarac, pogođen ledom dubokoga Arktika, taj se trenutak razvio tek sada, kada je slika poprimila obris lica i povezala se s njezinim pamćenjem. Sinapse su joj shvatile što se dogodilo, što se odigralo i zašto joj se lice učinilo poznatim.

„Ako ste vidjeli ovoga čovjeka, molimo Vas da se javite. Nadležnim će službama svaka informacija biti od koristi. Na temelju nekih indicija sumnjiči ga se da je ubio Sofiju J.“

„Merle?“

Bila sam obavijena tim zborom, tim pjevajućim glasovima, molim te, pomози mi. Samo ovaj put.

„Merle? Što ti je?“

„Moram ići.“

Da nije bilo guste crne zbog koje sam zadrhtala, sve bi ovo završilo u usamljenosti. Jer me ova tekućina, ovaj eliksir, čini bolesnom. Želim je odstraniti.

A zašto oni to ne mogu?

Jer ne znam kako i... jer je trebam, drži me, dan za danom, znate... Uzrokuje taj jedan te isti san. Neki kažu da pritom govorim u snu.

Tko to kaže?

Ne znam.

Plače.

Kako? Ne znaju?

Pa tu je neki glas, ali ne mogu reći tko, zašto...
Molim Vas...

Ispričajte mi nešto više o tome snu.

Jedem to nešto i ostajem na životu, to doseže moju nutrinu i uzima svoj dio, upravlja mnome, nekako to ne mogu kontrolirati, ali trebam to. Molim Vas... molim, pomozite mi...

Još se samo opijam, još nikada nisam bila toliko nesretna, ne razumijem zašto to radim, osjećam se praznom i napuštenom, kao da sam prokleta time što studiram to sranje od neurobiologije jer moji roditelji misle da ne mogu preživjeti kao glazbenica. I ja im vjerujem. Ali srce mi želi... zapravo samo želi zaspati na Sarinim grudima i... u posljednje vrijeme češće

NAKLADNIK
Leykam international d.o.o., Ilica 42, HR-10000 Zagreb
www.leykam-international.hr

ZA NAKLADNIKA
Jürgen Ehgartner

UREDNIKA
Eugenia Ehgartner

PRIJEVOD S NJEMAČKOGA
Jelena Spreicer

LEKTURA, KOREKTURA
Neli Mindoljević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE
Tvrtko Gregurić

TISAK
Denona, d.o.o., Zagreb

© 2017 Leykam international d.o.o., Zagreb
Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati, fotokopirati ni na bilo
koji drugi način reproducirati bez nakladnikova pismenog dopuštenja.
© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI.

Naslov originala: „#jugend“. © 2016 Frank P. van
Eck Verlagsanstalt, Triesen, Liechtenstein.

Objavlivanje ovog djela omogućeno je uz potporu književne mreže TRADUKI, čiji su članovi Savezno ministarstvo za Europu, integraciju i vanjske poslove Republike Austrije, Ministarstvo vanjskih poslova Savezne Republike Njemačke, Švicarska zaklada za kulturu Pro Helvetia, KulturKontakt Austria (po nalogu Ureda saveznog kancelara Republike Austrije), Goethe-Institut, Javna agencija za knjigu Republike Slovenije (JAK), Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, Resor za kulturu Vlade Kneževine Liechtenstein, Zaklada za kulturu Liechtenstein, Ministarstvo kulture Republike Albanije, Ministarstvo kulture i informiranje Republike Srbije, Ministarstvo kulture Republike Rumunjske, Ministarstvo kulture Republike Crne Gore, Sjam knjiga u Leipzigu i Zaklada S. Fischer.

traduki^T

Gefördert durch die Kulturstiftung Liechtenstein.

ISBN 978-953-340-057-0

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000981085

Tiskanje dovršeno u prosincu 2017.

Fotografija na naslovnici: Shutterstock